

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคม ซึ่งประกอบด้วยความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับหัวข้อในการปฏิสัมพันธ์ ฉลากทางภาษาในการสื่อสาร และหน้าที่ของภาษาในการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวอย่างประชากรในการวิจัยนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษาทั่วประเทศ จำนวน 664 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่มหลายขั้นตอน (Multi-stage cluster random sampling) ตัวอย่างประชากรประกอบด้วยนักเรียนทั้งแผนการเรียนวิทยาศาสตร์และแผนการเรียนศิลปศาสตร์จำนวนเท่ากันคืออย่างละ 332 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) และแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อ.015-อ.016 ตลอดจนวรรณคดีที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดแนวทางในการสร้างแบบสอบ

2. สร้างแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศำสตร์สังคม
ชั้น 1 ฉบับ โดยแบ่งออกเป็น 4 ตอน ตอนละ 25 ข้อ ตอนที่ 1 วัดความสามารถในการ
ใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสมกับหัวข้อในการปฏิสัมพันธ์ ตอนที่ 2 วัดความ
สามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสมกับลีลาทางภาษา ตอนที่ 3 วัด
ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสมกับหน้าที่ทางภาษาในการสื่อสาร
และตอนที่ 4 วัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์
รวมทั้งสิ้นจำนวน 100 ข้อ โดยแบบสอบนี้ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและ
ความถูกต้องของภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิ และมีค่าความเที่ยงของแบบทดสอบเท่ากับ 0.86
ค่าความยากอยู่ในเกณฑ์ระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20-80

4. นำแบบสอบไปทดสอบกลุ่มตัวอย่างประชากร แล้วนำมาตรวจให้คะแนน โดย
ให้ 1 คะแนนสำหรับคำตอบที่ถูกต้อง และให้ 0 คะแนนสำหรับคำตอบที่ผิดหรือไม่ตอบ

5. นำผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบกลุ่มตัวอย่างประชากรมาหาค่าร้อยละ และ
ค่ามัชฌิมเลขคณิต และประเมินผลตามเกณฑ์การประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ
ที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นจากเกณฑ์ประเมินสัมฤทธิ์ผลของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้าน
ภาษาศำสตร์สังคมอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนน เท่ากับ
43.45 ซึ่งเมื่อจำแนกตามแผนการเรียนพบว่านักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์มีค่ามัชฌิม
เลขคณิตของคะแนนเท่ากับ 46.25 สูงกว่านักเรียนแผนการเรียนศิลปศาสตร์ซึ่งมีค่ามัชฌิม
เลขคณิตของคะแนนเท่ากับ 39.40

เมื่อพิจารณาตามความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับองค์ประกอบของบริบททางภาษาศาสตร์สังคมในด้านต่างๆ พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมสูงสุดในองค์ประกอบหน้าที่ของภาษาในการสื่อสาร โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 49.45 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ และเมื่อแยกพิจารณาตามแผนการเรียนพบว่า นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์และนักเรียนแผนการเรียนศิลปศาสตร์มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมสูงสุดในองค์ประกอบหน้าที่ของภาษาในการสื่อสาร ตรงกันทั้ง 2 แผนการเรียน โดยนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 55.48 ซึ่งผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ ส่วนนักเรียนแผนการเรียนศิลปศาสตร์ มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 41.88 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมต่ำสุดในองค์ประกอบลีลาทางภาษาในการสื่อสาร โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 38.76 ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ เมื่อแยกพิจารณาตามแผนการเรียนพบว่า นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมต่ำสุดในองค์ประกอบลีลาทางภาษา โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 39.40 ส่วนนักเรียนแผนการเรียนศิลปศาสตร์ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมต่ำสุดในองค์ประกอบ หัวข้อในการปฏิสัมพันธ์ โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 37.12 ซึ่งทั้งหมดอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ

2. เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 67.2 มีคะแนนอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ หรือมีคะแนนในการสอบอยู่ในระหว่าง 0 ถึง 49 คะแนน เมื่อแยกพิจารณาตามแผนการเรียนพบว่า นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 61.45 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมในระดับต่ำ

กว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ และนักเรียนแผนการเรียนศิลป์ศาสตร์ส่วนใหญ่หรือร้อยละ 73.20 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยสามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำตามเกณฑ์ประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือมีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 43.45 เท่านั้น จำนวนนักเรียนที่มีคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำคิดเป็นร้อยละ 67.20 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่ได้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง ดังที่ศิริพร จันทานนท์ (2532: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลายพบว่า พฤติกรรมการสอนของครูภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยไม่ได้สอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เมื่อครูไม่ได้มีพฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร นักเรียนส่วนใหญ่จึงด้อยความสามารถในการใช้ภาษาด้านภาษาศาสตร์สังคมซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญองค์ประกอบหนึ่งของความสามารถในการสื่อสาร นอกจากนี้ครูส่วนใหญ่มักเน้นความสำคัญการสอนความถูกต้องทางไวยากรณ์เป็นอันดับแรก ดังที่อุไรวรรณ ศฤงคารินทร์ (2527: 56-57) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร พบว่าถึงแม้ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาจะเห็นด้วยในระดับมากกับแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารว่ามีประโยชน์ต่อนักเรียนในด้านต่างๆ และสอดคล้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย แต่ก็มีความเห็นว่าแนวการสอนเพื่อการสื่อสารทำให้นักเรียนมีความรู้ไม่แม่นยำเพราะไม่เน้นกฎเกณฑ์

ทางไวยากรณ์ การที่ครูมีความเห็นเช่นนี้อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ครูไม่สอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งรวมถึงการมีความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคมด้วย

นอกจากนี้ อาจเนื่องมาจากปัญหาในการใช้บรรทัดฐานของการเลือกองค์ประกอบทางภาษาศาสตร์สังคมที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งทำให้เกิดปัญหาในการใช้ภาษา จากงานวิจัยของพรพิมล ชุตติศิลป์ (Pornpimol Chutisilp, 1984) พบว่า ภาษาอังกฤษที่สามารถพบเห็นในชีวิตประจำวันในเมืองไทย มักจะมีลักษณะของภาษาอังกฤษแบบไทย ซึ่งภาษาอังกฤษแบบไทยนี้ได้รับการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมจากภาษาแม่โดยวิธีต่างๆ ทำให้มีลักษณะเฉพาะเป็นของตนเอง อาจกล่าวได้ว่าเมื่อนักเรียนไทยซึ่งมีความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษแบบไทย ต้องตัดสินใจความเหมาะสมทางภาษาศาสตร์สังคมของการใช้ภาษาอังกฤษ ผู้เรียนอาจเลือกใช้บรรทัดฐานจากความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษแบบไทยจึงอาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ

2. จากผลการวิจัย เมื่อแรกพิจารณาตามแผนการเรียนพบว่า นักเรียนในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมสูงกว่านักเรียนในแผนการเรียนศิลปศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจวีธา พานิชนก (2531: 50-51) ซึ่งพบว่า นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคมสูงกว่านักเรียนในแผนการเรียนอื่นๆ ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ มักมีความสามารถในการเรียนทุกวิชารวมทั้งวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนในแผนการเรียนศิลปศาสตร์ ดังผลการวิจัยของ นภาพร เมฆรักษาวิช (2515: บทคัดย่อ) ซึ่งพบว่านักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์มีนิสัยและทัศนคติในการเรียนดีกว่านักเรียนแผนการเรียนศิลปศาสตร์ และนิสัยและทัศนคติในการเรียนดังกล่าว มีความสัมพันธ์กับผลการเรียน จึงอาจเป็นเหตุผล

หนึ่งที่ทำในนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์มีค่ามัธยิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมสูงกว่านักเรียนแผนการเรียนศิลปศาสตร์

3. จากผลการวิจัย เมื่อแยกพิจารณาตามองค์ประกอบของบริบททางภาษา ศาสตร์สังคมพบว่า

3.1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยรวมมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมสูงสุดในองค์ประกอบที่เกี่ยวกับหน้าที่ของภาษาในการสื่อสาร และเมื่อแยกพิจารณาตามแผนการเรียนพบว่านักเรียนทั้งแผนการเรียนวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมสูงสุดในองค์ประกอบที่เกี่ยวกับหน้าที่ของภาษาในการสื่อสารตรงกันทั้ง 2 แผนการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของจริษา พานิชนก (2531: 50-51) ซึ่งพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคมสูงสุดในด้านจุดประสงค์ในการปฏิสัมพันธ์ซึ่งหมายถึงหน้าที่ของภาษาในการสื่อสาร ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากแบบเรียนที่ใช้ในโรงเรียนส่วนใหญ่จะมีการระบุหน้าที่ทางภาษาไว้ในเนื้อหาอย่างชัดเจนว่าเนื้อหาที่กำลังเรียนนี้เน้นหน้าที่ทางภาษาใดโดยระบุไว้ในหน้าสารบัญ ทำให้ผู้ออกการที่ครูจะนำมาเป็นจุดเน้นในการเรียนการสอน

3.2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยรวมมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมต่ำที่สุดในองค์ประกอบลีลาทางภาษาในการสื่อสาร เมื่อแยกพิจารณาตามแผนการเรียนพบว่านักเรียนในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมต่ำที่สุดในองค์ประกอบด้านลีลาทางภาษาในการสื่อสาร โดยมีค่ามัธยิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 39.40 ส่วนนักเรียนในแผนการเรียนศิลปศาสตร์มีความสามารถในองค์ประกอบด้านนี้ต่ำมากเช่นเดียวกัน โดยมีค่ามัธยิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 38.04 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ภาษาอังกฤษที่ใช้ในห้องเรียนมีความแตกต่างจากภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตจริง เพราะถึงแม้ในแบบเรียนจะมีลีลาภาษาแบบต่างๆเพื่อให้ภาษามีความหลากหลาย แต่จากการสำรวจแบบเรียนวิชา อ.015-016 เพื่อสร้างเครื่องมือ

ที่ใช้ในการวิจัยพบว่าลีลาทางภาษาที่ปรากฏในแบบเรียนโดยมีความถี่สูงสุดคือลีลาทางภาษาแบบกันเอง โดยปรากฏ 46 ครั้ง จากลีลาทางภาษาที่ปรากฏทั้งหมด 130 ครั้ง หรือคิดเป็นประมาณหนึ่งในสามของลีลาทางภาษาที่ปรากฏทั้งหมด ทำให้เด็กเรียนเกิดความคุ้นเคยกับลีลาทางภาษาแบบนี้มากและคุ้นเคยกับลีลาทางภาษาแบบอื่นๆ น้อยกว่า จึงทำให้เด็กเรียนมีปัญหาในการเลือกใช้ลีลาทางภาษา โดยอาจเลือกใช้ลีลาทางภาษาที่ตนคุ้นเคยมากกว่า โดยไม่ได้คำนึงถึงองค์ประกอบที่เป็นตัวกำหนดลีลาทางภาษาเช่น คู่สนทนา และสถานที่ เป็นต้น นอกจากนี้ภาษาอังกฤษที่ใช้สื่อสารในห้องเรียนอาจมีหลากหลายเพียงพอก กล่าวคือเมื่อครูและนักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิสัมพันธ์ สถานภาพของคู่ปฏิสัมพันธ์คือครูและนักเรียนจะเป็นตัวกำหนดลีลาทางภาษาที่ใช้ไม่ให้ความหลากหลายเท่าภาษาที่ใช้อยู่ในชีวิตจริงทำให้คำมีชดิม เลขคณิตคิดเป็นร้อยละของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมขององค์ประกอบนี้อยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เอ็น เซกัลโลวิทซ์ และ อี แกทบอนตัน (N. Segalowitz and E. Gatlinton, 1977: 47-65) ซึ่งพบว่าผู้เรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา จะประสบปัญหาในการใช้ภาษาให้เหมาะสม และเกิดความไม่สนใจในการใช้ภาษา หากได้รับการสอนภาษาในลักษณะที่เป็นทางการเพียงแบบเดียวและไม่ได้มีการพัฒนาทักษะในการใช้ลีลาทางภาษาแบบอื่นๆ เนื่องจากไม่ทราบว่าควรใช้ภาษาแบบใดจึงเหมาะสมกับสถานการณ์ในขณะนั้น

นักเรียนแผนการเรียนศิลปศาสตร์มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมค่าสุดในองค์ประกอบด้านหัวข้อในการปฏิสัมพันธ์ โดยมีคำมีชดิม เลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 37.12 หัวข้อในการปฏิสัมพันธ์ในการวิจัยนี้หมายถึงหัวข้อทางวัฒนธรรม การที่นักเรียนแผนการเรียนศิลปศาสตร์อาจเนื่องมาจากการที่ครูไม่เห็นความสำคัญของการสอนวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเท่าที่ควร ดังที่ เตือนตา ไม้จันทร์ (2528: 111-120) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนหัวข้อทางวัฒนธรรมในแบบเรียนภาษาอังกฤษ พบว่าครูเห็นด้วยน้อยในการกำหนดจุดประสงค์การใช้วิธีการสอน การใช้กิจกรรมและอุปกรณ์การเรียนการสอน ตลอดจนการใช้วีดิทัศน์และ

ประเมินผลการเรียนการสอนหัวข้อทางวัฒนธรรม เมื่อมีการเรียนการสอนด้านวัฒนธรรม
น้อย นักเรียนแผนการเรียนศิลปศาสตร์ซึ่งมีความสามารถในการเรียนค่อนข้างต่ำอยู่แล้ว
จึงมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับหัวข้อในการปฏิสัมพันธ์ด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา เนื่องจากงานวิจัยชี้ให้เห็นว่านักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมอยู่ในระดับต่ำ
กว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ ผู้บริหารจึงควรตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาความสามารถในการใช้
ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมของนักเรียน เพราะเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะทำให้นักเรียนมีความ
สามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามที่ระบุไว้ในหลักสูตร โดยจัดให้ครูผู้สอนภาษา
อังกฤษในโรงเรียนเข้ารับการอบรม หรือส่งเสริมให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษหาความรู้เพิ่มเติม
เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนควรให้ความสำคัญกับ
ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมมากยิ่งขึ้น โดยการจัด
การเรียนการสอนด้านนี้ให้แก่นักเรียนตั้งแต่ระดับต้นๆ ตามความเหมาะสมกับระดับความรู้
ความสามารถของผู้เรียน และจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกฝนการใช้
ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคม นอกจากนี้ครูผู้สอนควรหาความรู้เกี่ยวกับการจัด
การเรียนการสอนให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคม
เพื่อให้สามารถจัดการเรียนการสอนการใช้ภาษาอังกฤษด้านนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ
ควรเน้นการสอนให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับลีลาทางภาษา
ให้มากขึ้นเนื่องจาก ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสามารถในองค์ประกอบนี้ต่ำสุด

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้า และวิจัยในอนาคต

3.1. เนื่องจากความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคม
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นความสามารถของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ทั่วประเทศ ซึ่งนักเรียนในแต่ละท้องถิ่นอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่อยู่ในท้องถิ่นที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวจะมีโอกาสติดต่อกับเจ้าของภาษาและคนต่างวัฒนธรรมมากกว่า ผู้ที่จะทำวิจัยต่อไปจึงควรศึกษาว่านักเรียนที่อยู่ในท้องถิ่นที่แตกต่างกัน จะมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านภาษาศาสตร์สังคมแตกต่างกันหรือไม่

3.2. เนื่องจากครูผู้สอนอาจมีปัญหาในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม ผู้ที่จะศึกษา ค้นคว้า และทำการวิจัยต่อไปจึงควรเสนอโครงการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม เพื่อจะได้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนในชั้นเรียนเพื่อให้บรรลุผลตามความมุ่งหมายของหลักสูตรต่อไป